

Arrest

nr. 197 648 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 augustus 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2013 werd ingediend en op 12.03.2014 en op 03.07.2014 werd geactualiseerd door :

[...]

Allen: adres: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat Mevrouw N. samen met de kinderen sinds maart 2009 in België zou verblijven en dat Meneer N. sinds juli 2009 alhier zou verblijven; zij hier door de burens, leerkrachten, dokters, kennissen respectvol zouden behandeld worden als volwaardige mensen; zij hier een ander leven en een droomleven zouden hebben leren kennen en de kinderen hier zo gelukkig zouden zijn;

betrokkenen heel actief zouden zijn in het verenigingsleven en zij ook deel zouden nemen aan allerlei activiteiten die door hun stad zouden georganiseerd worden; zij ondanks alle moeilijkheden Nederlands zouden hebben geleerd en een vriendenkring zouden hebben opgebouwd; betrokkenen goed geïntegreerd zouden zijn, zij deel zouden nemen aan het gemeenschappelijke leven, zij dagelijks als vrijwilligers aan het werk zouden zijn en zij harde werkers zouden zijn en officieel tewerkgesteld zouden willen worden; zij hun best zouden doen om goede burgers te worden en een positieve bijdrage te leveren tot de Belgische samenleving; betrokkenen via brieven en verklaringen een beeld zouden willen schetsen van hun gezin en van hun wil en motivatie om zo snel mogelijk te integreren en betrokkenen ter staving brieven van de burgemeester en van de stadssecretaris toevoegen, Meneer en Mevrouw N./N. A. en L. ter staving attesten van EVC, attesten cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, Mevrouw N. L. een verklaring dd. 11.03.2013 Nederlandse les, deelcertificaten van de module, een kandidaatstelling, een inschrijvingsformulier dd. 23.01.2014 en taalstage overeenkomsten toevoegt, Dhr. N. A. ter staving een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 26.11.2013, een inschrijvingsformulier dd. 07.11.2013 en dd. 09.01.2014, een certificaat van de opleiding dd. 04.11.2013, een deelcertificaat van de module dd. 04.11.2013 en een verklaring van de projectverantwoordelijke Buurt & Co voorlegt en Dhr. N. A. ter staving een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 27.01.2014 toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen (van burens, leerkrachten, stagebegeleider, Tsjetsjeense vereniging te Roeselare enzovoort) voorleggen en er een inschrijvingsbewijs dd. 21.02.2014 cursus CVO Roeselare wordt toegevoegd en de kinderen schoolattesten, een attest ten aanzien van K. omtrent talenknobbel van de dag, een fietsdiploma van A., verklaringen van de powerclub olympic, steunverklaringen van de leerkrachten toevoegen en de kinderen zelfgeschreven brieven en foto's voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, zij zich zo goed mogelijk zouden hebben aangepast aan de Belgische cultuur, wetgeving enzovoort, ze voltijdse studies zouden volgen, de kinderen ondanks alle moeilijkheden hun best zouden doen en zij tevens het vluchtverhaal van de ouders zouden hebben vertaald en onderhavige aanvraag met de hulp van de kinderen zou zijn ingediend en er stavingstukken worden toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de kinderen A., M. en K. ondertussen meerderjarig en dus niet meer schoolplichtig zijn.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 03.03.2009 door Mevrouw N. L. en de kinderen en ingediend op 28.07.2009 door Dhr. N. A., werd afgesloten op 10.12.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 30.04.2013, werd afgesloten op 25.06.2014 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden voor de eerste procedure van Mevrouw N. L. en de kinderen en minder dan één jaar en vijf maanden voor de eerste aanvraag van Meneer N. A. en minder dan één jaar en twee maanden voor de tweede aanvraag van betrokkenen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij hun land zouden hebben verlaten aangezien het er levensgevaarlijk zou zijn geworden voor hun gezin. Ze verwijzen naar hun vluchtverhaal om een overzicht te geven van hun achtergrond. Betrokkenen zouden niet meer in staat zijn om terug te keren, ze zouden zich zelfs niet kunnen voorstellen hoe zij hun terug zouden aanpassen aan die vreemde regels en levensomstandigheden en zij zouden hun toekomst niet meer in Rusland zien.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen bij de Belgische Ambassade of bij het Belgische Consulaat wegens afwezigheid van dergelijke vertegenwoordiging in Tsjetsjenië. Moskou zou meer dan 2000 km van Tsjetsjenië verwijderd zijn, betrokkenen zouden geen mogelijkheid hebben om naar Moskou te gaan en om daar te verblijven in afwachting van een visum. Hun reis naar Rusland zou eveneens bijkomende onkosten inhouden.

Er dient opgemerkt te worden dat er in Moskou inderdaad een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.

Regelmatig zijn er Russische burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de verschillende ingeroepen elementen vormen geen buitengewone omstandigheden en kunnen niet verantwoord worden dat de aanvraag in België wordt ingediend.*
- de elementen van integratie behoren tot het onderzoek ten gronde*
- de scholing der kinderen kan niet als buitengewoon weerhouden worden*
- de asielprocedures waren niet onredelijk lang en geven geen verblijfsrecht*
- de ingeroepen toestand in het land van herkomst wordt niet bewezen en werd reeds onderzocht in het kader van de asielaanvraag*
- de ingeroepen medische elementen dienen het voorwerp uit te maken van een aparte procedure, weze een procedure art. 9 TER VW*
- er is geen onmogelijkheid aangetoond om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische ambassade in Moskou*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden en er geen elementen aanwezig zijn om hiervan af te wijken in casu.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een duur van de asielprocedure van meer dan één jaar, en een onderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied van meer dan 5 jaar, als familie met minderjarige kinderen, die naar school gaan en waarbij dient opgemerkt te worden dat er sprake is van een ernstige medische problematiek.

Dat de asielprocedure van verzoekers in totaal anderhalf jaar in beslag heeft genomen en samen met de aanvraag art. 9 TER VW en 9 BIS VW er sprake is van een totaalduur van de procedures van meer dan drie jaar ondertussen.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er wordt op een totaal onredelijke wijze geëist dat verzoekers hun aanvraag zouden doen in een ambassade op 2000 km van hun woonplaats in het land van herkomst, en dit terwijl zij sedert meer dan vijf jaar op het Belgisch grondgebied verblijven.”

2.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren. Voormeld artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat bepaalde door haar als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen veronachtzaamd werden.

2.1.3. Voorts kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar de criteria die verwerende partij hanteert “in andere dossiers”. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers noch inhoudelijke criteria voor de ontvankelijkheid van de aanvraag, noch inhoudelijke criteria voor de gegrondheid ervan.

Verzoekers betogen dat de asielprocedure anderhalf jaar heeft geduurd en er samen met de aanvraag 9ter en 9bis sprake is van een totale duur van drie jaar. Met betrekking tot de duur van de procedures, motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 03.03.2009 door Mevrouw N. L. en de kinderen en ingediend op 28.07.2009 door Dhr. N. A., werd afgesloten op 10.12.2010 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 30.04.2013, werd afgesloten op 25.06.2014 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden voor de eerste procedure van Mevrouw N. L. en de kinderen en minder dan één jaar en vijf maanden voor de eerste aanvraag van Meneer N. A. en minder dan één jaar en twee maanden voor de tweede aanvraag van betrokkenen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Verzoekers herhalen hun standpunt met betrekking tot de duurtijd van de procedure, doch tonen daarmee niet aan dat de beoordeling in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar zij aanvoeren dat de elementen met betrekking tot de sociale bindingen niet werden beantwoord, werd er hoger reeds op gewezen dat sociale bindingen en integratie als dusdanig geen elementen vormen die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Deze elementen werden in de bestreden beslissing in die zin beantwoord. Verzoekers geven in het middel aan het niet eens te zijn met die beoordeling, maar laten na elementen aan te voeren waarom ook deze beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat het onredelijk is te stellen dat zij hun aanvraag zouden doen in een ambassade op 2000 km. van hun woonplaats in het land van herkomst, terwijl zij reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkenen halen aan dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen bij de Belgische Ambassade of bij het Belgische Consulaat wegens afwezigheid van dergelijke vertegenwoordiging in Tsjetsjenië. Moskou zou meer dan 2000 km van Tsjetsjenië verwijderd zijn, betrokkenen zouden geen mogelijkheid hebben om naar Moskou te gaan en om daar te verblijven in afwachting van een visum. Hun reis naar Rusland zou eveneens bijkomende onkosten inhouden.

Er dient opgemerkt te worden dat er in Moskou inderdaad een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven.

Regelmatig zijn er Russische burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.”

Verzoekers achten het “totaal onredelijk” dat zij hun aanvraag zouden moeten indienen via de ambassade te Moskou, maar laten na enig concreet element aan te voeren waaruit blijkt dat er ernstige hinderpalen zijn om het verzoek om verblijfsmachtiging in te dienen via de bij artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalde procedure.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

De afwijzing als asielzoeker doet niets af van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Dat verzoekers nu juist niet terug kunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt vanuit gegaan alsof verzoekers zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat bovendien er een de facto onmogelijkheid is om terug te keren doordat verzoekster te kampen heeft met ernstige medische problemen en hiervoor onder behandeling is, behandeling die niet kan onderbroken worden voor enkele maanden, waarbij dient opgemerkt dat deze behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst en een onderbreking mogelijks onomkeerbare gevolgen zou hebben.

Dat deze onmogelijkheid omwille van medische redenen wel degelijk dient in aanmerking genomen te worden ook in het kader van huidige procedure.”

2.2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht kan vooreerst worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekers opwerpen dat *“de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland”*, dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat hun asielaanvragen werden verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid, zoals ook haar integratie en gezinssituatie, op haar merites werd beoordeeld. Verzoekers laten na te concretiseren met welke aangevoerde omstandigheid er geen rekening werd gehouden.

Waar verzoekers verder nog aanvoeren dat *“de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen bekomen vanwege de Belgische overheid”*, lopen zij voorop op de behandeling ten gronde van de vraag om verblijfsmachtiging. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt die verhinderen dat de aanvraag in het buitenland wordt ingediend. De verwijzing naar de mogelijkheid dat die aanvraag in een later stadium mogelijk geweigerd wordt, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de onmogelijkheid om terug te keren wegens ernstige medische problemen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit element in de vraag om verblijfsmachtiging van 29 juni 2013 niet werd aangevoerd, zodat verzoekers de verwerende partij niet kan verwijten hier geen standpunt over te hebben ingenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie én medische problematiek als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW. In de bestreden beslissing wordt in alle talen gezwegen alsof er geen procedure art. 9 TER VW meer aanhangig zou zijn, doch dit is niet correct, er is een beroepsprocedure én er is een nieuwe aanvraag
- door de medische problematiek bekwamen verzoekers alleszins al verlenging van verblijf in de opvangstructuur
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- er is sprake van langdurig verblijf met meer dan vijf jaar procedure asiel & medische regularisatie & humanitaire regularisatie

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen.

Dat het aan verwerende partij toekomt niet enkel blote beweringen te uiten inzake het indienen van een aanvraag art. 9 BIS VW bij de Belgische ambassade in Moskou door personen afkomstig van de Kaukasusregio, doch dienaangaande de nodige cijfers en bewijsstukken dient af te leveren, aangezien deze beweringen ten zeerste als ongeloofwaardig dienen aangenomen te worden, met name alsof vele

mensen een reis van 2000 km zouden maken om een aanvraag art. 9 BIS VW in Moskou in te kunnen dienen.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekers hebben verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hen gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Er is bovendien het probleem dat volgens de tradities uit het land van herkomst er geen lichamelijk contact mag zijn tussen een vrouw van Tsjetjseense origine en een Belgische man, en er een foto destijds is genomen waarop eerste verzoekster staat met een Belgische man, tot 20 jaar jonger dan haar, en deze nochtans zeer onschuldige foto haar nu ten zeerste kwalijk wordt genomen door haar schoonfamilie in het land van herkomst.

Dat bovendien al signalen zijn ontvangen dat bij een terugkeer naar Rusland dan onmiddellijk een gegadigde aanspraak zal maken op een huwelijk met de dochter van verzoekers, waardoor zij in dezelfde situatie zal terechtkomen als de oudste dochter van verzoekers, weze de ganse tijd totaal gesluierd thuis blijven, terwijl de man veel uithuizig is, zij slecht behandeld wordt, en er sprake is van verschillende vrouwen.

Dat het duidelijk is dat verzoekers en hun kinderen door hun verblijf in het Westen gedurende verschillende jaren enorme problemen zullen ondervinden in hun land van herkomst, en zij niet terugkunnen.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

2.3.2. Met betrekking tot de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen. Ook in de mate verzoekers verwijzen naar de procedure overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de integratie-elementen, kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Waar verzoekers in dit verband nog verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat aangezien de verzoekende partijen vanaf het begin zich ervan bewust waren dat hun situatie in België precair was, er volgens het EHRM geen aanleiding kan zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie V. Noorwegen*, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstantinov v. Nederland*, par. 49; Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumil V. Verenigd Koninkrijk* (Ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov V. Letland* (Ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon V. Nederland* (Ontvankelijkheidsbeslissing)). Bovendien, zoals is gebleken hierboven, hebben verzoekers niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun privéleven, waaronder het schoollopen van de kinderen, verder te zetten in het land van herkomst. De verzoekende partijen maken de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in dit kader dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers werpen verder de schending op van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, maar laten na deze beweerde schending op concrete wijze aannemelijk te maken. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf zouden volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en zij

aldus niet aantonen dat zij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag dienstig kunnen inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), dient erop gewezen dat niet blijkt dat de belangen van de kinderen waarvan niet betwist is dat zij onderwijs in het thuisland kunnen genieten en zich aldus aldaar verder kunnen ontwikkelen, geschaad zijn door de bestreden beslissing. Noch blijkt, zoals hoger reeds vermeld, dat het privéleven van de kinderen door de bestreden beslissing in gedrang werd gebracht. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Waar verzoekers aanvoeren dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland “*gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is*” en “*het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent*” tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers hiervan geen gewag maakten in hun aanvraag. Verzoekers kunnen niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in hun verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen. Ten overvloede, niets verhindert de verzoekende partijen om deze argumenten in te roepen in hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland zodat ze, indien ze aldaar de machtiging verkrijgen, zij hun verblijf in België op reguliere wijze kunnen verder zetten. Een langdurig precair verblijf kan niet als *fait accompli* gelden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om een “*continuering van het verblijf*” alhier te bewerkstelligen. De Raad ziet niet in waarom bij een machtiging tot verblijf, toegekend vanuit het buitenland, alle bindingen met België teniet gedaan worden en verzoekende partijen verduidelijken dit ook niet.

Waar tenslotte verzoekers nog aanvoeren dat eerste verzoekster problemen riskeert omdat zij op een foto staat afgebeeld met een Belgische man evenals het feit dat hun oudste dochters eveneens als vrouw slecht behandeld zullen worden, voeren zij weerom nieuwe elementen aan die niet werden aangevoerd in hun verzoek om verblijfsmachtiging. Van de verwerende partij kan niet worden verwacht dat zij zou antwoorden op elementen die niet werden aangevoerd in de vraag om verblijfsmachtiging.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART 3 EVRM

SCHENDING ART 9 BIS VW

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Tsjetsjenië en in Rusland, dewelke maakt dat er onmogelijkheid is om na terugkeer zomaar door te gaan reizen naar de Belgische ambassade in Moskou, wel integendeel.

Door verwerende partij diende een onderzoek gevoerd te worden omtrent alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat om alle redenen hierboven vermeld de vernietiging en voorafgaande schorsing van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partijen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het

EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 29 juni 2013 geen melding maakten van omstandigheden die kunnen wijzen op een schending van de artikelen 3 of 5 van het EVRM. Ook kon de verwerende partij hieromtrent dan ook niet motiveren in het licht van de buitengewone omstandigheden. Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat verzoekers op 3 maart 2009 en op 28 juli 2009 asielaanvragen indienden die aanleiding gaven tot weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen op 21 april 2010 en op 8 december 2010 en die door de Raad bevestigd werden. Zij dienden nogmaals een asielaanvraag in op 30 april 2013, die op 31 januari 2014 aanleiding gaf tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 23 juni 2014 opnieuw door de Raad bevestigd werd. Een derde aanvraag werd definitief geweigerd door de Raad op 18 september 2015.

Verzoekers tonen niet aan welke elementen van het verzoek om verblijfsmachtiging *d.d.* 29 juni 2013 niet zouden zijn onderzocht door de verwerende partij.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT